

PROCITNUTÍ

Jiří "Jersey" Buchta

Fialový drak se jako blesk snesl z oblohy a vzápětí za ním se vrhl jeho červený stín. Jejich let byl tak rychlý, že na sítnici oka po nich zůstávala světle fialová stopa. Blízko u země se na krátkou chvíli rozdělili, aby se vzápětí vrhli střemhlav na sebe. Fialový drak se bil jako amokem ovládaná bestie, jeho drápy trhaly samotný vzduch na cáry a jeho tlama dštěla dech plný jedu a kyseliny. Ale stejně nevyhrával, neboť červený drak hbitě uhýbal každému jeho úderu a každou příležitost k protiútoků úspěšně využíval. Brzy se fialové šupiny zbarvily hustou rudou krví a svaly pod nimi začaly ochabovat. Ještě poslední zoufalý výpad, pařáty neškodně zachřestili o soupeřův pancíř na hřbetě, a pak už jen zděšení střídající údiv ve zlých očích a pád. Červený drak zakroužil nad místem svého vítězství a z hrdla se mu vydral oslavný křik. Dlouhý, táhlý řev.

„Ehm, Vaše božstvo,“ ozval se hluboký, ponurý hlas. Zyl zamrkal a rychle se snažil uvědomit, kde je. Bylo tu chladno. Ovšemže, vždyť vysoko v horách ještě zuřily vánice a jejich ledový dech pronikal až ke kořenům hor. Teď sedí hluboko v Tisíci jeskyních, na svém trůně, a patrně se právě probudil ze snu. Z nádherného snu. Svou urostlou postavu zachumlal do huňaté kožešiny, jako nějaký stařec snažící se ve svém umírajícím těle udržet poslední zbytky života.

Hlas se ozval znovu: „Dorazil posel ze Země nářků.“

„Ať vejde,“ odvětil Zyl a musel se hodně soustředit, aby to znělo rozhodně. Spánek zdá se nad ním ještě neztratil všechnu moc.

Dveře do sálu se otevřely a malá postava rázným krokem začala ukrajovat vzdálenost k trůnu. Zyl si ji prohlížel a hlavou se mu honily myšlenky.

Zpráva ze Země nářků. O nepokojích mezi skřety. Nebo možná něco o samotném Kharovi. Ne, ten je bezpečně uvězněn ve Stínovém světě. Bez svého obrazu duše se neodváží prolomit stěny svého vězení. Je příliš zbabělý, nechce nic riskovat. A jeho obraz duše, ten je dávno ztracen. Ano, tak to bude. Zpráva o nových konvertitech, kteří se rozhodli, správně, následovat mne, nositele Kalichu sedmi duší. Jste vítáni, bratři.

Zyl ještě párkrát zamrkal a promnul si oči, ale ospalost ne a ne ustoupit. Musel dokonce potlačit zívnutí. Mezitím skřet došel až pod trůn, padl na tvář, jak předepisovaly svaté svitky, a setrval v této nepohodlné poloze více jak minutu. Teprve potom se odvážil pomalu vstát a váhavým krokem vystoupat až k Zylvi. Ale když odevzdával zprávu, jeho ruka byla pevná. Božský vládce před jeho očima rozložil pergamen a začel se do něj.

Drrughův oddíl se plížil lesem, neviditelný pro své okolí. Dnes měla přijít jeho velká chvíle, kdy provede poslední výzvědy v nepřátelském území a odhalí nejslabší body obrany. Jako stíny se míhaly skřeti stopaři od stromu ke stromu až k velkému srázu. Tam se zastavili a dlouhou dobu, snad hodinu, pozorovaly krajinu před sebou a pod sebou. Na Drrughově tváři se objevil úsměv. Našel, co hledal. Nechráněné místo, slabý oddíl na stráž v chatrném opevnění. Zítra Zylvy armády jako moře zaplaví Zemi nářků a do týdne padne Kharův palác.

Boj byl krátký a krutý. Přesně, jak to skřeti mají rádi. Bez zbytečných fines a hrdinských výkonů, jen čistá a poctivá řezničina. Obránci se nezmohli ani na vyslání poplašného signálu do vnitrozemí. Teď už Kharovu říši od pádu nic nezachrání, velký vůdce je pryč a jeho regenti právě ztrácejí kontrolu nad svým územím. Tisíce dusajících nohou rozechvívají půdu, která je dychtivá po změně. Chce jediného pravého vládce, nejmocnějšího z drakolíd, chce Zyla. Bledá zář Modrého měsíce souzní s chladnou nocí a dává celému dění nádech nadpřirozena. Vlčí jezdci vyjí spolu se svými zvířaty a vyrážejí na lov. Jen šest dnů trvalo, než Zylvi síly dorazily k Kharovu paláci. Mnoho skřetů se jim vzdalo, ostatní teď ožirají mrchožrouti. V paměti nezůstalo mnoho z předcházejících hodin, okamžiky těžkého spánku střídá jen dlouhá, monotónní cesta překonávaná v neustálém klusu, a záblesky šavlí míhajících se proti potemnělé obloze. Konec už se blíží, vítězství je na dosah. Brány se otevírají a v čele vzdávajících se vychází Lien. Z hrdla vůdce útočnicků se dere smích, vítězný, oslavný a uvolňující smích.

„Ehm, Vaše božstvo,“ ozval se hluboký, ponurý hlas. Zyl zamrkal a rychle se snažil uvědomit, kde je. Bylo tu chladno. Ovšemže, vždyť vysoko v horách ještě zuřily vánice a jejich ledový dech pronikal až ke kořenům hor. Teď sedí hluboko v Tisíci jeskyních, na svém... Počkat, tohle už se přece stalo, vždyť... Když se probouzel s toho nádherného snu. Mimoděk si přitáhl huňatou kožešinu a z hloubi mysli mu vytanul obraz umírajícího starce. Musel to být nějaký sen.

Hlas se ozval znovu: „Dorazil posel ze Země nářků.“

„Ať vejde,“ odvětil Zyl a v hlase mu zazněl podtón únavy. Spánek zdá se nad ním ještě neztratil všechnu moc.

Dveře do sálu se otevřely a malá postava rázným krokem začala ukrajovat vzdálenost k trůnu. Zyl si ji prohlížel a hlavou se mu honily myšlenky.

Zpráva ze Země nářků. Od mých agentů v Kharově zemi. Měli zasít semena pochybností, ukázat skřetům zář pravé víry. Dokud je jejich pán uvězněn ve Stínovém světě, dokud se jeho moci můžu vysmívat. Možná se Kharův obraz duše nadobro ztratil, spálil ho žhavý oheň z nitra Asterionu nebo ho rozbili Arvedané. Bez něj se neodváží prolomit stěny svého vězení. Je příliš zbabělý, nechce nic riskovat. Ano, tak to bude. Zpráva o dalších duších, které se rozhodly sloužit nositeli Kalichu sedmi duší, mocnému Zylovi. Vítejte zpět na pravé stezce, bratři.

Zyl ještě párkrát zamrkal a promnul si oči, ale ospalost ne a ne ustoupit. Musel dokonce potlačit zívnutí. Mezitím skřet došel až pod trůn, padl na tvář, jak předepisovaly svaté svitky, a setrval v této nepohodlné poloze více jak minutu. Teprve potom se odvážil pomalu vstát a váhavým krokem vystoupat až k Zylovi. Ale když odevzdával zprávu, jeho ruka se trochu třásla. Božský vládce před jeho očima rozložil pergamen a začel se do něj.

„Zatraceně,“ zahřímá svým velitelským hlasem a otočil se ke svým velitelům, „co to znamená, že nemáme dost sil, abychom je rozdrtili? Khar už přece není, celá staletí je pryč. Prohrál bitvu, kterou si ti usmrkaní králové na severu dovolili nazvat Konečnou. Všichni mí bratři od něj odešli, jen ten hlupák Lien je mu i nadále věrný. Kdy mám porazit jeho říši, když ne teď?“

„Vaše božstvo,“ pronesl klidným hlasem jeden ze skřetů, „mají pořád příliš silné opevnění a jejich hranice nepřetržitě stráží silné jednotky. Jakmile se pokusíme o průlom, spustí poplach, semknou se kolem nás a do měsíce nebude nikdo z nás naživu.“

„Zatraceně,“ zaklel znovu Zyl, „přece nejsou nezranitelní, musí mít slabé místo.“

„Ano, jedno takové je,“ řekl skřet úplně vzadu, s kápí přes hlavu a sepnutýma rukama.

Všichni přítomní se na něj podívali a velitelé kolem něj mimoděk ustoupili o krok dozadu.

„Malá skupinka našich nejlepších assassinů by mohla, teoreticky, proklouznou řetězem hraničních hlídek, infiltrovat obranné jednotky a dostat se do Kharova paláce. Tam by, teoreticky, mohla ve vhodnou chvíli paralyzovat velící centrum včetně Liena a počkat na posily ze vzduchu. Dalšího dne by už v Zemi nářků nevládl Khar, ale vy, vaše božstvo. Jsou zde jisté rizikové faktory, to nepopírám, ale celá akce je proveditelná.“

Místností se rozhostilo ticho, které přerušil až Zylův smích.

„Tvůj nápad se mi líbí Harghare, smělý a chytrý,“ řekl a rozesmál se ještě víc.

Jako vánek proklouzli assassini do Země nářků, nikdo si jich nevšiml, jakoby bylo přirozené, že tudy procházejí. V jednom okamžiku se krčili za stromy, v druhém už pochodovali ve skřetím oddílu do paláce. A pak už se jen blýskaly jejich dýky, když přišla smluvená noc. Strach obešel celý Kharův palác, některá srdce jenom sevřel, jiná pevně stiskl. Jak noční můry na světlo se slétli Zylůvi vojáci nesení na křídlech draků a vyveren. A mezi nimi božský imperátor, mocný vládce všech skřetů. Když kráčel do poradní místnosti, kde jeho assassini hlídali Liena a další velitele, usmíval se pro sebe. Shovívavým úsměvem vítěze, který si může dovolit darovat život svým nepřátelům.

„Ehm, Vaše božstvo,“ ozval se hluboký, ponurý hlas. Zyl zamrkal a rychle se snažil uvědomit, kde je. Bylo tu chladno. Ovšemže, vždyť vysoko v horách... Moment, to přece... Na tváři jej zastudil ledový dech vánic pronikající z povrchu až ke kořenům hor. Snažil se zatřepat hlavou plnou zmatku a zavrtěl se přitom na svém trůně. Z ramene mu sklouzla huňatá kožešina, do níž byl zachumlán a když jím projela vlna chladu, připadal si bezmocný jako nějaký stařec s posledními zbytky života. Jen těžce se probouzel ze snu. Z nádherného snu.

Hlas se ozval znovu: „Dorazil posel ze Země nářků.“

„Ať vejde,“ odvětil Zyl a jeho hlas zněl unaveně. Zbytky spánku nad ním ještě měly jakousi moc.

Dveře do sálu se otevřely a malá postava rázným krokem začala ukrajovat vzdálenost k trůnu. Zyl si ji prohlížel a neuniklo mu, že se trochu chvěje. Hlavou se mu honily myšlenky.

Zpráva ze Země nářků. Musí to být něco důležitého, protože je velmi riskantní ji bezpečně přinést a neupoutat pozornost Kharových nočních stínů. Ještěže Khar je bezpečně uvězněn ve Stínovém světě. Jakmile se osvobodí, bude chtít vrátit, co mu patří. A nebude se ptát na svolení. Jeho ruka palcem zamáčkne každého, kdo se od něj odvrátil. Ale bez svého obrazu duše se nikdy neodváží prolomit stěny svého vězení, a ten je přece ztracen. Musí být. Ano, jistě. Já zatím ovládnou skřetí říše, sjednotím je pod jedinou korouhví a povedu ke ztracené slávě. Pojd'te ke mně, bratři, rád vás uvítám.

Zyl ještě párkrát zamrkal a promnul si oči, ale ospalost ne a ne ustoupit. Musel dokonce potlačit zívnutí. Mezitím skřet došel až pod trůn, padl na tvář, jak předepisovaly svaté svitky, a setrval v této nepohodlné poloze více jak minutu. Teprve potom se odvážil pomalu vstát a váhavým krokem vystoupat až k Zylvi. Ale když odevzdával zprávu, jeho ruka se třásla strachem. Božský vládce před jeho očima rozložil pergamen a nahlédl se do něj. A i jemu se začaly třást ruce. Jeho oči stále bloudily po těch třech slovech a jeho mozek je nebyl sto přijmout.

Khar se vrátil.

Marně se snažil Zyl další hodiny probudit z této noční můry.